

NEREYE GELDİK, NEREDE DURUYORUZ, “KÖŞEYE Mİ SIKIŞTIK”,

DAHA İLERİYE NASIL GİDECEĞİZ?..

Münir Aktolga

Ekim 2013-Temmuz 2023

-Bu çalışmayı özünü hiç değiştirmeden biraz kısaltıp güncelleştirerek on yıl sonra yeniden yayınlıyorum-

İÇİNDEKİLER:

KÜRESELLEŞME SÜRECİ VE KÜRESEL DEMOKRATİK DEVRİM DİYALEKTİĞİ.....	4
„KÜRESEL DEMOKRATİK DEVRİM“, „GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELER“ VE TÜRKİYE	6
ANCAK, BU SÜREÇ GELDİ SONRA BİR NOKTAYA DAYANDI.....	8
BUNDAN SONRA NASIL YOL ALACAĞIZ, NEREDE BULUNUYORUZ VE DAHA İLERİYE DOĞRU NASIL GİDECEĞİZ?.....	8
EĞİTİM, ÖĞRENMEK, ÖĞRETMEK NEDİR, BİLGİ ÜRETİMİ FAALİYETİ NEDİR?.....	9
PEKİ O ZAMAN NE YAPMALIYIZ?.....	11
GÜCÜNÜ TARİHTEN VE COĞRAFYADAN ALAN „STRATEJİK OLARAK DERİN“ BİR ANLAYIŞI ŞU ANIN GERÇEKLİĞİYLE BAĞDAŞTIRACAK BİR ÇÖZÜM ÖNERİSİ	11

ÖNSÖZ:

„Bence, bugün Türkiye’nin karşısına çıkan sorunları aşarak içine girilen 20. Yüzyıl’a özgü dar boğazdan çıkabilmesinin yolu, çok açık ve net olarak;

1- YENİLENEBİLİR ENERJİ alanında bir seferberliğe girişmekten;

2- son on yılda küresel dinamiklerle kopan bağları onararak yeniden küresel süreçlere entegre hale gelebilmekten geçiyor...

En sonunda söyleyeceğimi en başta söyleyerek işe başlayayım da sonra kimse demesin ki, „ne yani kardeşim, o kadar sene “bağımsız Türkiye” diye bağırp durdunuz (!) al işte sana “bağımsızlık” daha ne istiyorsun bak, AB’ye, Amerika’ya bile kafa tutar hale geldik!! Şurada ne güzel, “yerli-millî” söylemlerle ruhumuzu okşayıp duran bir “Reisimiz” ve onun etrafını saran “sağcı-solcu” -ama hepsi de “anti küreselci”- akıl hocaları varken, sen şimdi de tutmuş küresel dinamiklerle bağları onarmaktan ve küresel süreçlere entegre hale gelmekten bahsediyorsun! Bunun da ötesinde, bir yanda, “o küreselci dış güçler tarafından organize edildiği için”, bir türlü kontrol altına alınamayan enflasyon ve döviz kuru sorunumuz varken; eski Türkiye’ye özgü 20. Yüzyıl kalıntısı ‘Mahalle’ kavgaları sürüp giderken, böyle bir ortamda sen tutmuş, “yenilenebilir enerji konusunda **seferberlik** ilan etmekten” bahsediyorsun, ne alakası var“!!¹

Evet, alakası var, hem de çok var!..

¹ Hep şunu yazdım ve söyledim: Türkiye her ne kadar şu son on yılda daha önce girdiği yörüngeden çıkarak 20. Yy. kalıntısı bir çıkmaz sokağa girmişse de, bizim küresel süreçlere entegre bir ekonomik yapımız olduğu için eninde sonunda dönüp dolaşıp geleceğimiz yer bellidir. Çünkü insanlar karınlarını ideolojilerle değil, küresel süreçlere entegre ekonomik süreçlerin içinde doyurabiliyorlar. Hangi kültürel “Mahalleden” olurlarsa olsunlar ülkemiz insanları şu an toplumsal bir psikoterapi süreci yaşıyorlar o kadar. Bu, tarihsel olarak yaşanılmış travmalarla bir hesaplaşma sürecidir... Bu nedenle, sakın kimse umudunu yitirmesin, bakın göreceksiniz içine girilen bu yoldan daha da güçlenerek çıkacağız! (<https://www.aktolga.de/z9.pdf>)

İsterseniz önce şu “yenilenebilir enerji” konusundan, bunun bizim için neden stratejik olarak çok önemli olduğundan başlayalım. Tabi sonra sıra küresel dinamiklerle ilişkilere gelecek...

Bakın, altını çiziyorum, “yenilenebilir enerji” konusunda -bunlar da önemli olmakla birlikte- sıradan teşvik politikalarından falan bahsetmiyorum ben, “seferberlik” bambaşka bir kavramdır!..

Ben bu konuyu, sadece “çevre sorunu” boyutlarıyla değil, bunun da ötesinde, “cari açık” sorunundan enflasyona ve büyümeye kadar Türkiye için “stratejik derinliği” olan bir konu olarak ele alıyorum! Bu nedenle, öyle şu an olduğu gibi basit teşvik tedbirleriyle falan yetinilemeyeceğinin altını çiziyorum! Faizsiz krediden, alan tahsis etmeye, alım garantisinden vergiden muafiyete kadar radikal tedbirlerle birlikte yürütülecek bir devlet ve sivil toplum projesinden bahsediyorum; bu alanda bir yatırım seferberliğine ihtiyaç olduğunu söylerken kolektif bir ayağa kalkıştan bahsediyorum! Köy köy, kasaba kasaba insiyatifler, kooperatifler kurmak gerektiğinden, “bu benim işimdir” diyerek insanların büyük bir motivasyonla böyle bir projeye sarılır hale getirilmesinden bahsediyorum! Bu konuda bütün sivil toplum kuruluşlarının devlet tarafından teşvik edilmesini, hiçbir insiyatifin başı boş bırakılmaması gerektiğini, hem kendi enerji ihtiyacını karşılaması, hem de her türlü tasarrufunu değerlendirmesi için devletin vatandaşa garanti vermesi gerektiğini söylüyorum! Yani, topyekün bir kalkışmadan, bu anlamda bir SEFERBERLİKTEN bahsediyorum! Ve diyorum ki, bakın o zaman neler oluyor bu ülkede!..

Eğer bugün Türkiye -“cari açık sorunu açısından- bir dar boğaza gelip dayandıysa, çabalayıp dursak da bir türlü „orta derecede gelişmiş bir ülke“ olma sınırının ötesine geçemiyorsak, bunun iki nedeni var...

Birincisi açık, her yıl yurt dışından ithal edilen enerjiye 60 milyar dolar civarında bir bedel ödemek zorunda olmamız.² Bütün o “cari açık” sorunumuzun falan bir nedeni bu. “E peki ne yapacağız, nasıl kapatacağız bu açığı”? “Orta derecede gelişmiş ülke” olma konumunu nasıl yeneceğiz?..

İkinci nedene gelince; “tamam, büyümek istiyoruz” da, öyle sadece istemeyele olmuyor ki bu iş!.. İhraç ettiğimiz ürünlerin yurt dışı piyasalarda rekabet gücü kazanması için TL’nin değer kaybetmesinin yolunu açmakla olmuyor ki!! Olmuyor, çünkü büyük ölçüde ithal girdi işleyerek üretim yapan tarihsel olarak oluşmuş bir yapımız var bizim; ihracattan gelen döviz ithal girdiler için kullanılınca elimiz kolumuz bağlanıyor! Bütün bunlar yetmiyormuş gibi buna bir de “yerli-millî” kabadayılık yaparak yatırım için ülkeye gelen küresel sermayeyle ilişkileri bozmayı ekleyince işin içinden çıkamaz hale geliyoruz!..

Evet, neresinden bakarsanız bakın, büyümenin, gelişmenin yolu -bütün o ithal girdi işleyerek üretim yapabilmeye yönelik “yapısal sorunları” aşabilmenin yolu- son tahlilde “yeni bilgiler üretip piyasaya katma değeri yüksek mallar sürebilmekten” geçiyor? Bu açık!.. Ama bakın, işte tam bu noktada da başka bir sorun çıkıyor karşımıza!..

İki yüz yıldır antika kabuklarını kırarak “modernleşmeye çalışan” bir toplumuz biz. Daha yeni yeni tarihimizle, kültürümüzle yüzleşerek yolumuzu bulmaya çalışıyoruz.³ Böyle bir toplumun (henüz daha kültürel “Mahallelerden” oluşan bir yapı halinden toplum

² Son zamanlarda bunun daha da arttığı konuşuluyor! Çünkü, büyük ölçüde ithal girdi işleyerek ihracat yapabilen bir üretim yapımız var bizim. Türk lirasının değeri düştükçe evet bu ilk bakışta ihracatı destekleyen bir durum, ama ya ithalat? Üretim arttıkça -ihracat arttıkça- ithalat daha fazla artıyor!!

³ “Osmanlı’dan Bu Yana Türkiye’de Kapitalizmin Gelişme Diyalektiği” <https://www.aktolga.de/z9.pdf>

haline gelememiş bir toplumun) öyle hemen birden bire yeni bilgiler üretebilmesi mümkün müdür? Bilgi üretmek demek, çevreden gelen enformasyonları o ana kadar sahip olduğumuz bilgi temelimize değerlendirip işleyerek „bilgi“ adı verilen yeni ürünler ortaya çıkarabilmek demektir⁴. Peki hangi „bilgi temeliyle,, başaracağız biz bu işi?..

İki yüz yıldır bir arayış içinde olduğumuzu söyledik, bu arada Jöntürk kökenli pozitivist Devletçi toplum mühendisi atalarımız yeni “bilgi temelleri” kazandırmaya çalışmışlar bu topluma! Mübarek sanki kompüter bu, çıkar bir programı (“software”) koy onun yerine başkasını!! Bu nedenle, daha henüz doğru dürüst bir eğitim sistemimiz bile yok bizim! En önemlisi de, nasıl bir eğitim sistemine sahip olmamız gerektiğini bilmiyoruz! E, bu durumda nasıl yeni bilgiler üreterek katma değeri yüksek ürünler elde edeceğiz ki? Tamam, son tahlilde bu işin başka yolu yoktur, doğru, ama, kısa ve orta vadede ne yapacağız?..

İKİ SAPMA!..

İşte, tam bu noktada, „çaresizlik“ iki eğilimin, ideolojik kökenli iki sapmanın ortaya çıkmasına neden oluyor...

Birincisi açık; „Devlete bağlı Devletçi bir kapitalizm yaratma“ sevdasıyla yola çıkan eski İttihatçı-Devletçi-„Beyaztürk“ statükonun, içe kapanmacı dünya görüşü: „Az tüketir ve üretirsek az ithal girdi kullanmış oluruz!!⁵ Bu durumda, doğal olarak enerjiyi de daha az harcamış olacağımız için, ortada ne ‚cari açık‘ sorunu kalır ne de enflasyon“!!

Bunların bütün söylediklerinin, yazıp çizdiklerinin özü esası -varacağı yer- budur!! Türkiye’de „sol“ muhalefet diye boy gösterenlerin de „kapitalizm düşmanlığı“ adına sahip çıktıkları bu politika antika Devletçi paradigmanın günümüzdeki uzantısından başka bir şey değildir!⁶ Üretici güçlerin gelişmesi anlamına gelen her türlü yeniliğe ve büyüme politikasına karşı çıkan, bütün sorunların kaynağının daha çok üretme ve büyüme hırsı olduğuna inanan bu gerici muhalefete göre en kestirme yol, daha azla yetinmeyi öğrenmektir!! Bu dünya görüşünün varacağı yer budur!!

Mantık açık: „Büyüme, daha çok üretip tüketmek anlamına geliyor; ancak, bizim büyük oranda ithal girdi işleyerek üretime yönelik bir ekonomik yapımız olduğu için, üretimi ve ihracatı teşvik amacıyla izlenen politikalar bir işe yaramıyor; çünkü, ihracattan gelen döviz ithal girdi alımına ve gene dışardan ithal edilen enerjiye gidiyor. Bu nedenle, oturalım oturduğumuz yerde ve öyle büyüme rüyaları falan görmeyelim!! Bakın, Menderes’in de, Demirel’in de, Özal’ın da başını yakan bu türden bizim bünyemize uymayan rüyalar görmüş olmaları“!!.

Bu içe kapanmacı 20. Yy. kalıntısı ideolojik „Beyaztürk“ ekonomi politika anlayışının içinde yapısal sorunları çözmek için küresel sermaye ile ilişkileri geliştirmek, küresel üretim zincirlerine entegre olmak falan yoktur! Daha çok üretmek için daha çok ithal girdiye ihtiyacımızın olacağını, bu arada daha çok enerji ithal etmek zorunda kalacağımızı, bunun da

⁴ “Öğrenmek Nedir, Neden Öğreniyoruz, Nasıl Öğreniyoruz...”, 2006: <http://www.aktolga.de/t6.pdf>
Bu çalışmanın notları daha sonra genişletilerek kitap olarak yayınlandı: <https://www.aktolga.de/z5.pdf>

⁵ Daha ilkokuldan itibaren ezberletilen “yerli malı Türkün malı, her Türk onu kullanmalı” sloganı belirli bir dönem için önemliydi belki, ama artık o günler çok gerilerde kaldı!!

⁶ “HATIRALAR... NEREDEN BAŞLAMIŞTIK NERELERE GİTTİ İŞİN UCU!... -68’den günümüze, ideolojik, teorik bir arkeoloji çalışması!.. https://www.aktolga.de/rem_turk.html

„cari açığı“ ve enflasyonu arttıracacağını görüyorlar ama, 20. Yy'dan bize miras kalan bu yapısal sorunları nasıl çözeriz diye çare aramak yerine, „bakın eskiden hiç böyle problemler yoktu“ diyerek „eski güzel-Beyaz günlerin“ hayaliyle yaşamayı kitlelere paradigmal bir çözüm olarak öneriyorlar!.. (Sonra da oturup, „seçimleri neden hep biz kaybediyoruz“ diye ağlayarak halkı suçlamaya kalkıyorlar, kendilerini böyle teselli ediyorlar!..)

İkinci ise, iktidara gelişlerinden sonraki ilk on yılın sonlarına doğru „yerli milli ve de İslamcı“ yeni bir ideoloji yaratma“ sevdasına kapılarak AK Parti'nin içinde filizlenmeye başlayan ve giderekten onu bambaşka bir yola sokan yeni tipten Devletçi-milliyetçi-dinci-„anti küreselci“ „Siyah Türk“ akımdır!..

Bunlar da, „Beyaz Türk“ Devletçi dünya görüşüne karşı çıkarılarken, işi abartarak, adım adım sorunu bambaşka bir uç noktaya götürdüler! Tek çözüm yolunun „emperyal-genleşmeci“ bir politika izleyerek Osmanlı'nın mirasına -mülküne- sahip çıkmaktan geçtiğini söyleyen bu çevreler, gözlerini Ortadoğu'daki petrol ve doğal gaz kaynaklarına dikerek, „buralar zaten bize aitti, zorla elimizden almışlardı“ demeye başladılar!! Bunlar, açık açık, “1. Dünya Savaşı henüz daha sona ermemiştir, açılan parantezi kapatacağız” diyerek “küreselleşme ve Batı düşmanlığı” üzerine kurulu 20. Yy. kalıntısı bir “antiemperyalizm” anlayışıyla, amaçlarının Osmanlı'yı küllerinden yeniden yaratmak olduğunu söylüyorlardı!..⁷ Öyle ki, bir süre sonra sahneye, bu kadarla da yetinmeyen, bütün bu gerici hayalleri “Batı kökenli mevcut ideolojilere alternatif yeni tipten İslamcı-milliyetçi bir ideoloji yaratma” hedefiyle bütünleştiren “Siyah Türk” ideologlar çıkmaya başladı...

Bu “Siyah Türk” milliyetçi-Devletçi yayılmacı politikaları sakın küçümsemeyelim; en az birinciler kadar tehlikeli bir sapmadır bu da! Üstelik bunlar, işin içine dini de karıştırarak Devletçi-milliyetçi ideolojiye popülist dinci bir halka da ekledikleri için olayın boyutları daha da vahim hale gelmiştir!..⁸

Şu ana kadar yapılan açıklamalarla problemi ortaya koymaya ve çözüm yolunun ne olduğu konusunun altını çizmeye çalıştık. Peki hepsi bu kadar mı?..

Hayır!.. Hayır, çünkü artık nasıl bir dünyada yaşadığımız gerçeğini göremeden, nereden bakarsanız bakın küreselleşen bir dünyada küresel süreçlere entegre olmayı hedef alan paradigmal bir strateji ve siyaset geliştirmeden atılacak bütün adımlar ayakları yere basmayan temelsiz adımlar olarak kalacaktır!..

KÜRESELLEŞME SÜRECİ VE KÜRESEL DEMOKRATİK DEVRİM DİYALEKTİĞİ!..

“Yeni eskinin içinde gelişir” demiştik!..

Daha önceki çalışmalarda, soğuk savaşla birlikte ikiye bölünmüş dünyada kapitalist dünyanın kendi içindeki ilişkilerin de değişmeye başladığından bahsetmiştik... Ama giderekten, kapitalist dünya içindeki gelişmeler sadece kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki ilişkilerle sınırlı

⁷ Bir metafor olarak kullanılan “Beyaz-Siyah Türk” kavramlarını daha önce birçok kez açıklamıştım! Tarihsel toplumsal yapısal bir özelliğimiz olan “Merkez-Çevre” tanımından yola çıkılarak, II.Mahmut'tan bu yana kendilerini Devletin yeni temsilcileri “Baticılar” olarak gören İttihatçılar “Beyaz Türkler” olarak tanımlanırken, kökeni Osmanlı'nın Reaya'sına kadar uzanan “Çevre” unsurları da sistemin ezilenleri anlamında “Siyah Türkler” olarak ifade ediliyor. Ama tabii sonra süreç içinde “Çevre'nin” Merkezi-Devleti ele geçirmesine paralel olarak o eski “ezilen-Siyahlar” da yeni Devletçi egemenler haline geldiler!!

⁸ Kapitalizm öncesi antika topluma özgü “Riba” ile modern bankacılık sisteminin bir enstrümanı olan faizi bir ve aynı şey olarak gören, buradan yola çıkarak “faiz sebep enflasyon sonuçtur” sonucunu varan, “Türk modeli heterodoks epistemolojik” buluşların ülkeyi getirdiği yeri görüyoruz!..

kalmıyor, mevcut yapının işletme sistemi olan **kayıtsız şartsız tekel egemenliğine dayalı teknelci kapitalizmin kendisi de değişmeye başlıyordu**. Çevrenin -dış dünyanın- değişmesi, eski biçimiyle teknelci kapitalizmin varoluş koşullarını da yok etmişti. Dünyanın ikiye bölünmesi bunun için bir milad olmuştu adeta. Teknelci kapitalizmin, yeni koşullarda daha önceki varoluş biçimini devam ettirmesi artık mümkün değildi...

Daha sonra da, “peki pratikte değişen ne oldu” diye sorarak demiştik ki; “büyük kapitalist ülkeler yerli yerinde duruyorlardı, finans kapital de duruyordu yerinde, değişen ne olmuştu gerçekten? Öyle sanıyorum ki, bu soruya verilen cevabı geride kalan şu son yirmi yıl doğrulamıştır!..

“Değişen şu oldu: Eskiden tekel+ulus devlet bir bütündü. Egemenlik alanını genişletmek için bu ikili birlikte hareket ediyorlardı. Sermaye ulus devletin açtığı güvenli yolda yürüyerek dünya pazarlarını istilâ ediyordu. Ki bu da, aynı hedefi güden, herbiri diğerlerinin aleyhine olarak kendi nüfuz bölgesini genişletmek isteyen emperyalist ülkeler arasındaki çelişkileri ön plana çıkarıyordu. Ancak, bu sürecin ve bu sürece yön veren çelişkilerin, yeni dönemde de -yani ikiye bölünmüş dünya ortamında da- eskiden olduğu gibi aynen sürmesi artık mümkün değildi. Çünkü bu, bütün bir insanlığı topyekün yok oluşa götürebilirdi. İşte, iş bu noktaya gelince, durum, bütün diğer yasaların üstünde olan “yaşamı devam ettirme” yasası (“survive”-“überleben”) açısından sürdürülemez hale gelince, sermaye yavaş yavaş ulus devlet yükünü sırtından atmaya, dünya pazarlarına yayılmanın daha başka-barışçı yollarını aramaya başladı”.

“Ama ne olabilirdi bu “yeni-barışçı yollar” diye sorduktan sonra bu soruya da şöyle cevap veriyorduk:⁹

“Bir malı daha iyi kalitede, daha hızlı ve ucuza imal ederek rekabet gücünü elde tutmak, bu şekilde, daha çok satarak, dünya pazarlarında daha çok yer kapmak”!..

Ortaya çıkan sonuç gerçekten çok önemli idi; ki bunu da şöyle ifade etmiştik: “İşte, yeni dönemin, “soğuk savaş” döneminin, atom bombasından daha güçlü, en önemli “silâhı” bu olmuştur! Öyle bir silahtı ki bu, hem “sosyalist sisteme” karşı, hem de kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki rekabette birbirlerine karşı etkiliydi; üstelikte, hiçbir kullanma riski taşımıyordu!..

Gerçekten de müthiş bir şeydi bu! İkiye bölünmüş dünyada, soğuk savaş devam ederken yeni-küresel dünya sisteminin tohumu ana rahmine böyle düştü. Ve kimse farkına varmadan, usul usul böyle gelişmeye başladı”...

Soğuk savaş sona erdiren diyalektiğin özü buradan kaynaklanıyordu!..

Sonrasını biliyoruz!. Duvarların yıkılışı, ikiye bölünmüş dünya pazarlarının tekleşmesi, ve de, sermayenin adeta zemberekten boşanmışçasına dünyanın dört bir tarafına doğru yayılması doğru gidiyordu...

“Bu o kadar önemli bir gelişmeydi ki, birkaç yıl içinde gelişmiş ülkelerdeki yatırımlar bıçak gibi kesilmeye başlamıştı. Sırtına dolarlarını eurosunu yükleyen kapitalistler Çin’e, Hindistan’a, Türkiye’ye, üretim maliyetleri nerede düşükse, kim kendilerine daha elverişli yatırım olanakları sunuyorsa oraya gitmeye başlamışlardı! Enformasyon teknolojisinin bu kadar geliştiği, küçük bir köy haline gelmiş dünyada üretimin nerede yapıldığı hiç önemli değildi artık. Hatta öyle ki, bir malın bir parçasını Çin’de, bir parçasını Polonya’da yaptırarak, sonra da bütün bu parçaları, örneğin Türkiye’de bir araya getirip monte etmek bile mümkündü. Önemli olan, rekabet

⁹ Hatıralar... https://www.aktolga.de/rem_turk.html

mücadelesinde en iyi kalitede ve en ucuza üreterek azami kâr'ı gerçekleştirebilmektir. Üretimin, yatırımların hangi ülkede olacağına sermaye açısından başka hiçbir anlamı kalmamıştır.¹⁰

Sermaye, sırtındaki "ulusal" etiketini hiç düşünmeden çıkarıverince gelişmiş ülkelerin ulus-devlet yöneticileri de sap gibi ortada kaldılar!.. Yatırım olmayınca işsizlik ve devlet bütçesindeki açıklar çığ gibi büyümeye başlıyordu buralarda. Ve işin ilginç tarafı, iktidara kim gelirse gelsin hiçbir çözüm yolu da görünmüyordu ufukta! Hani öyle eskiden olduğu gibi, muhafazakârlar gider, sosyal demokratlar gelir, ya da tersi, işlemiyordu artık!..

Sonuç: Gelişmiş ülkelerde yatırımlar, ekonomik büyüme dururken, gelişmekte olan ülkelerde kapitalizm-üretici güçler hızla gelişmeye başladı!..

„KÜRESEL DEMOKRATİK DEVRİM“, „GELİŞMEKTE OLAN ÜLKELER“ VE TÜRKİYE

Bugün, „gelişmekte olan“, ya da „azgelişmiş“ dediğimiz ülkeler, yakın geçmişte, şu ya da bu şekilde „bağımsızlıklarını“ elde ettikten sonra, bu sefer de, Soğuk Savaş dengelerinden yararlanarak iktidarı elinde tutan "ulus devlet yaratıcısı", bu anlamda „ulusalci“ bürokratik elit bir tabakanın -"Devlet sınıfının"- yönetimi altına giren, üretici güçlerin gelişmesinin adeta dondurulduğu, kısır bir döngünün içinde debelenip duran ülkelerdir. Öyle ki, halâ „ulusal bağımsızlığı temsil ettiğini“ iddia eden bu "Devlet sınıfı", artık ülkede üretici güçlerin gelişmesini engelleyen başlıca unsur haline gelmiştir. „Ulus-Devlet“, kapitalist-burjuva devlet demek olduğu halde, „ulusal bağımsızlıkçı“ bu "Devlet sınıfı", ülkede kendisinden bağımsız bir burjuva sınıfının gelişmesini bile engellemekteydi. "Devletçilik", Devlet mülkiyeti, bu mülkiyete tasarruf yetkisine sahip bürokratlarla -"Devlet sınıfıyla"- özdeşleştiği için, bunlar kendilerini sosyalist ülkelere özenerek „ilericiler“ olarak ilân etmişler, ülkede oluşturdukları Devlet tekelciliğiyle özel sektörün, bireysel kapitalistlerin yolunu tıkar hale gelmişlerdi!..

TÜRKİYE ÖRNEĞİ...

Bütün bu söylenenlerin en güzel örneklerinden biri Türkiye'dir!¹¹ Türkiye'deki „Devlet sınıfı“da „ulusal bağımsızlıkçılığı“, ulus Devlet savunuculuğunu kimseye bırakmaz! „Devletçilik“ onların da „ulusalcılığının“ vazgeçilmez unsurudur! Öyle ki, bunlar, iktidarı ellerinde tutabilmek uğruna, „Marksist“ oldukları için „Devletçi“ olan „solcularla“ ve faşist-ırkçı oldukları için Devleti yücelten „sağcılarla“ da kol kola girmişler, gelişmek, ilerlemek-zenginleşmek isteyen halkın karşısında adeta bir duvar örmüşlerdir. Bütün o „ulusalci“ söylemlerin ardında yatan gerçek budur! Bunlar tepeden inmedirler! Bunlar için „halk“ „cahil“, güdülmesi gereken bir sürüden-Reaya başka bir şey değildir. Her şeyin en iyisini, doğrusunu onlar bilir! Çünkü onlar, „vatan, millet kurtarıcı“ "Devletin asıl sahipleridir"!..

Ne kadar ilginç değil mi, yukardaki paragrafı 2013'te kaleme almışım!..O zamandan bu yana şu son on yılda neler değişti ülkede bir düşünsenize!.. Çünkü şimdi artık bir değil iki "Devletçi Mahallemiz" ve "vatan-millet kurtarıcı" iki Devlet sınıfımız var!! "Batıcı-Beyaztürkler"e bu arada bir de "İslamcı-Siyahtürkler" eklendi!! "Demokrasi cephesinin" baş oyuncularında durumunda olan eski yapının "ezilenleri" Devleti "Beyaztürk ezenlerden" arındırma mücadelesi verirken ne zaman ki demokrasi mücadelesinde başarıya ulaşma noktasına yaklaştılar ve iş "Devleti ele geçirme" noktasına vardı, o andan sonra bir de baktık, daha önce "biz Devletçiliğin ve milliyetçiliğin her türlüünü ayaklarımızın altına aldık" diyenler birden ele geçirmeye çalıştıkları o Devlet tarafından ele geçirilen "yerli-milli Devletçi Siyahtürkler" haline gelivermişler!.. Sil

¹⁰ Bu konuda Zeki Alptekin'in yeni çıkan kitabını öneririm: "Küresel Üretim Zincirleri ve 'Deglobalizasyon' https://www.idefix.com/arama?q=Zeki%20alptekin&fbclid=IwAR0Z9M_JrnHIVkJCCEJ8k6mrIT6YMFop_QhymHypF8xH8jnOHycm5EXVjKQ8

¹¹ Ama sadece Türkiye değil! Alın bir Suriye'yi, Arap ülkelerini, Afrika ülkelerini, ya da Asya'daki birçok diğer ülkeyi, bunların çoğunu genel olarak aynı "gelişmekte olan ülkeler" kategorisi içinde ele alabiliriz. Türkiye bunların belki de en ilerisidir...

baştan!.. Sonuç mu; şimdi sanki, daha önce yaşayarak gördüğümüz filmin aynısının aynada yansıyan tersini görüyormuşuz gibi!..

Türkiye bu idi işte! “Tarihsel devrim” mekanizması ile yukardan aşağıya doğru “yoktan bir ulus yaratmaya çalışırken adeta iki kültürel “Mahalleden” oluşan bir yapı ve birbirine düşman iki ulus yaratan kahramanlar” ülkesi idi!..

Ya „ilericiler, solcular,, demokrasi kahramanları“, onlar nerede duruyorlardı bu süreçte?¹²

Elbette ki, “Beyaztürk Devlet sınıfının saflarında!! 27 Mayıs sonrasında “Beyaztürk Devlet sınıfı”nın açtığı yolda siyaset sahnesine çıkmaya başlayan ve hep onun gölgesi altında yol alan, onların yedek gücü “2. Kuşak Jöntürkler” olmaktan daha ileriye gidemeyen bu insanlar daha başka nerede durabilirlerdi ki!.. Ondan sonra da, „bu halk bizi niye desteklemiyor, Türkiye’de sol neden güçlenemiyor” diye yakınıp durdular hep! Niye destekleyecekti ki halk sizi; bir kere halkın gözünde siz hep o “Beyaztürk Devlet sınıfının” müttefikleri olarak yer almışsınız!..

İnsanlar önlerindeki sorunlarla ilgileniyorlar, akşam eve götürecekleri ekmeğin kavgasıdır onların kavgası. Ve hele Türkiye gibi henüz daha kültürel “Mahallelerden” oluşan bir toplumda onlar bu kavgada kim nerede duruyor sadece ona bakıyorlar. Sen ne dersen de, eğer sen o antika “Devletçi” yapının bulunduğu yerde duruyorsan, ağzınla kuş tutsan bile onlar için bir işe yaramazsın! Osmanlı’dan bu yana böyledir bu. Halkın kafasındaki pusula hiç şaşmaz!..

AK Parti’nin iktidara geldiği ilk dönemi, bu döneme damgasını vuran atmosferi düşünelim, bir yanda küreselleşme sürecinin o ilk aşamasına özgü gelişmeler, buna paralel olarak da birden gündeme giren Avrupa Birliği’yle bütünleşme süreci!.. Bütün bunlar, “ulusalcılığı” “batıcılıklarının” ayrılmaz bir parçası olarak gören Beyaztürk Devlet sınıfını suç üstü yakalamıştı! Küresel sermaye ile ilişkilerin gelişmesine, Avrupa Birliği’yle bütünleşme sürecine karşı çıkmak zorunda kalmaları onların yüzündeki “çağdaşlık” “ilericilik” “batıcılık” maskesini birden indiriveriyordu! “Kral çıplak kalıyordu”!

Ama bu sürece hazırlıksız yakalanan sadece onlar mı idi! Daha düne kadar koruyucu dinci kabuklarının içinde “Beyaztürk-Devlete” karşı ayakta kalabilme mücadelesi veren Anadolu kapitalistleri de şaşırıyorlardı bu işe! Ama onlar çabuk toparlandılar! Gökte aradıkları ilâhi yardımı birden yerde, Avrupa Birliği’yle bütünleşme sürecinde, küresel demokratik devrim sürecine entegre olmakta bulunca kısa zamanda toparlandılar! Eski “dinci” Anadolu burjuvalarını birden bire “küreselleşmeci” yapan, “dinci” motiflerle yerel düzeyde demokrasi mücadelesi veren “Anadolu Kaplanlarını” küresel dış dinamikle birleştiren diyalektik budur işte! Bu süreçte başta Türkiye olmak üzere, gelişmekte olan bütün ülkeleri kasıp kavuran devrimci dalganın esası budur. Bu nedenle, o dönemde bir değil iki kere devrimci idi bu ülkelerin burjuvaları! Birincisi, kendi ülkelerinde gerçekleşen demokratik devrimde taşıdıkları öncü rolden dolayı. İkincisi de küresel demokratik devrime katkılarından dolayı...

Anadolu kapitalistleri elbette ki kendileri için demokrasi isteyerek ayağa kalkıyorlardı. Yani, özel olarak halkı, işçileri düşündükleri, onlara acıdıkları için, ya da ideolojik nedenlerden dolayı değil! Ama işte tam bu noktada, onların çıkarlarıyla halkın-işçilerin çıkarları kesişiyordu, demokrasi mücadelesi bütün halkın mücadelesi haline geliyordu. Üretici güçlerin gelişmesini engelleyen “Beyaztürk”-Devletçi işletme sisteminin yerine serbest rekabetçi bir işletme sisteminin geçmesi sadece Anadolu kapitalistlerinin işine yaramıyordu, bundan çalışanlar da

¹² “Hatıralar”, https://www.aktolga.de/rem_turk.html

yararlanıyorlardı. Kapitalist, azami kâr peşinde koştuğu için, özgürce üretim yaparak daha da zenginleşmek için istiyordu demokrasiyi, Devletçi sistemin önüne çıkardığı engellere bu yüzden karşı çıkıyordu. Ama bütün bunları gerçekleştirebilmesi için onun kendi arkasında durarak işgücünü özgürce satabilen işçilere de ihtiyacı vardı. Zaten kapitalist bunun içindir ki köylüyü işçi yaparak özgürleştiriyordu. Evet özgürleştiriyordu! „Bu da bağımlılığın başka bir biçimi“ olsa bile gene de özgürleştiriyordu!..

Devlete bağlı kamu iktisadi teşebbüslerinde, bir kişinin yapacağı iş için torpille işe alınan beş kişinin çalıştığı bir düzeni savunmak mı idi „ilericilik“! „Hangi sistem altında geliyordu üretici güçler“, belirleyici olan bu değil miydi! Evet, geçmişte „kamu iktisadi teşebbüslerini“ desteklemek o dönemde belki „ilericilikti“, ama artık ilericiliğin ölçüsü bu olamazdı...

Bütün bu söylenenleri şöyle özetlemişiz on yıl önce:

“Ey, küresel bir dünya sisteminin doğmakta olduğunu göremeyen eski “ilericiler”, kapitalizm bir dünya sistemi haline geldi artık! Sermaye küreselleşti. Sermayenin ulus’u kalmadı! Ulusalçı nutuklarla sizi uyutanlar, sizin „Devletçi ulusal-sermaye“ dedikleriniz, küresel rekabet mücadelesine girmek istemeyen, ulusal duvarların arkasına gizlenerek kendi tekel konumlarını muhafaza etmeye çalışan yerli bezirgânlardır. Bugün, içinde yaşadığımız küreselleşme sürecinde, „kim ki taş üstüne taş koyuyor, niyeti, menşei, „ulusal kökeni“ ne olursa olsun hoş geldi sefa geldi“ ülkemize demeyi öğrenmeden artık ne devrimci olunabilir, ne de çağdaş. Çünkü, kendi ülkende üstüste konulan o taşlardır ki, hem yerel, hem de küresel düzeyde, üretici güçlerin gelişmesini ifade eden onlardır. Kapitalizmin kendini inkârı sürecinin köşe taşlarıdır onlar! Bu diyalektiği anlayamıyorsanız hiç olmazsa susun!..”

ANCAK, BU SÜREÇ GELDİ SONRA BİR NOKTAYA DAYANDI...

Küreselleşme sürecinin dış dinamiği olan küresel sermayenin gelişmekte olan ülkelere doğru giderken ön koşul olarak demokratikleşmeyi ileri sürmesinin („şunları, şunları yapar sistemi daha şeffaf, daha demokratik hale getirirseniz gelir ülkenizde yatırım yaparım” deyişinin) gelişmekte olan ülkelerin iç dinamiğiyle de birleşince bunun son yıllara damgasını vuran bir küresel demokratik devrim rüzgarına neden olduğunu söylemiştik. Öyle ki, küresel sermayenin, bu, „kim daha çok demokratikleşirse oraya daha çok gelirim“ deyişi, çoğu zaman, gelişmekte olan ülkeler açısından adeta bir yarışa bile dönüşüyordu!.. Bütün o Doğu Avrupa ülkelerini getirin gözünüzün önüne, bunların AB’ye katılmak için nasıl bir yarış içine girdiklerini düşünün! Bunun da ötesinde, o dönemde Türkiye’de yaşanan “demokratikleşme çabalarını” düşünün, o “barış süreci” bile aslında itici gücünü bu dinamikten almıyor muydu! Yoksa siz, bütün bunlar öyle birden bire bir ilham geldi de öyle mi gerçekleşti sanıyorsunuz! „Tanrının yer yüzündeki temsilcisi“ olarak kabul edilen o “Devlet anlayışı” nasıl olmuştu da sarsılmıştı birden bire!¹³ Daha, neyi başardığının bile tam olarak farkında olmayan o Anadolu burjuvazisi, nasıl olmuştu da öyle bütün bu işleri başarıma yoluna girmişti!..

Peki sonuç?..

BUNDAN SONRA NASIL YOL ALACAĞIZ, NEREDE BULUNUYORUZ VE DAHA İLERİYE DOĞRU NASIL GİDECEĞİZ?.

Bu çalışmanın kapsamı içinde şu anki konumuz, bugün itibariyle, Türkiye’nin süreç içinde geldiği yerle ilgilidir; tabi, buna bağlı olarak bir de, bundan sonra daha ileriye doğru nasıl gidebileceğimiz sorusuna cevap arıyoruz. Bu açıdan, buraya kadar yapılan açıklamalar

¹³ „Sarsıldı“ diyorum, çünkü yıkılmak bir yana, daha sonra gördük ki, rengini “Siyaha” boyayarak kendisini ele geçirmeye gelenleri ele geçiren gene o “kutsal Devlet” anlayışımız oldu!..

aslında bir tür hatırlatma niteliğinde. Bunları yapmak zorundaydık, çünkü, süreç içinde şu an nerede bulunduğumuzu kavramadan, **“orta derecede gelişmiş bir ülke”** olarak bundan sonra “daha ileriye doğru nasıl gideceğimizi” belirlemenin de mümkün olamayacağı kanısındayım...

İsterseniz önce bir durum tesbiti yapalım ve “NEREDE BULUNUYORUZ”, sorusunu cevaplarken içinde bulunduğumuz bu noktanın neden süreç içinde bir dönüm noktası -bir yol ayrımı- olduğunun altını çizelim:

Küreselleşme sürecinin müthiş bir hızla geliştiği bugünün rekabete açık dünyasında dünya pazarlarında yer tutabilmenin, büyümenin, gelişmenin yolunun artık daha fazla üretmekle ürettiklerini satabilmekten geçtiğini söylemiştik. Sonra da, “peki bu nasıl yapılacaktı” diye sorarak; “daha iyi kalitede malları, daha ucuza ve hızlı bir şekilde üretmek” cevabını vermiştik!

Tamam, ama hepsi bu kadar değil ki!..

Eğer bu kadarla kalırsanız, sistem içindeki konunuza bağlı olarak bu size bir süre için yeterli olabilir. Yani, mevcut potansiyellere dayanarak (şimdiye kadar üretilmiş olan bilgilere, tekniğe dayanarak) maliyetlerin düşük olmasından yararlanıp bir süre belirli bir çizgide kalarak ilerleyebilirsiniz. Ancak sonra öyle bir noktaya gelin ki, böyle devam ettiğiniz taktirde rakiplerinize göre daha geride kalmaya başlarsınız! Çünkü, bu sürecin -üretim faaliyetinin- sınırı yoktur; daha iyi kalitede, daha ucuza üretebilmenin yolu sürekli yeni bilgiler üretebilmekle bağlantılıdır. Bilgi toplumuna giden yolda, bilgi üretimi sürecine paralel olarak gelişen yeni teknikler sayesinde her geçen gün biraz daha fazla bilginin sermayenin yerini almaya başladığı bir yola girilmiştir...

EĞİTİM, ÖĞRENMEK, ÖĞRETMEK NEDİR, BİLGİ ÜRETİMİ FAALİYETİ NEDİR?..

“Öğrenmek nedir” sorusuna daha önce şöyle cevap vermişiz¹⁴:

„Öğrenmek bilgi üretimi sürecidir; hammadde olarak dışardan alınan enformasyonların sistemin içinde daha önceden sahip olunan bilgilerle işlenerek bilgi adı verilen yeni ürünlerin üretilmesi, sonra da, üretilen bu ürünlerin-bilgilerin eski bilgi hazinesinin üzerine ilâve edilerek muhafaza edilmesi, daha sonraki bilgi üretimi süreçlerinde kullanılması olayıdır”!

Dikkat ederseniz, bilgi üretimi olayı da aynen bir fabrikada diğer ürünlerin üretiminde olduğu gibi iki aşamadan oluşuyor. Önce, dışardan -çevreden- hammadde olarak belirli enformasyonlar alınıyor, sonra da bunlar beyinde daha önceden sahip olunan bilgilerle işlenip değerlendirilerek ürün haline getiriliyor. Yani, “bilgi” denilen şey bir nihai üründür. Öyle dışardan alıp hap gibi yutarak “sahip olunacak” bir şey değildir!¹⁵ Bu türden “öğrenmenin” adına “ezber” deniyor!.. “Benim oğlum bina okur, döner döner gene okur” hesabı, bu şekilde bütün o ansiklopedileri yutsanız da gene “bilgi” üretmiş olmuyorsunuz!!.

İşte, ülkemiz söz konusu olunca bizde meselenin can alıcı noktası burasıdır. Bizim sahip olduğumuz eğitim sistemi (pozitivist eğitim sistemi) başkaları tarafından daha önceden üretilmiş olunan bilgileri hazır lokmalar gibi alıp yutmaya, yani ezbere dayanır. Halbuki, bu şekilde “sahip olunan bilgiler” bizim için sadece “enformasyonlardır”. Bilgi, dışardan alınan bu hammaddeleri işleyip değerlendirerek üretilen, üretilmesi gereken üründür. Bu işleme, değerlendirme olayına günlük yaşamda biz “analitik düşünme” deriz...

¹⁴ “Öğrenmek Nedir, Neden Öğreniyoruz, Nasıl Öğreniyoruz”, <http://www.aktolga.de/t6.pdf> Bu çalışma daha sonra genişletilerek kitap olarak yayınlandı: <https://www.aktolga.de/z5.pdf>

¹⁵ Dışardan alınanlar “enformasyonlardır”...

Kısacası bilgi, öyle hiç düşünmeden alınıp sahip olunabilecek bir şey değildir!! Yani öyle, “al, ezberle ve bilgi sahibi ol” diye bir şey yoktur! İşin doğrusu, “al, onları daha önceden sahip olduğun bilgilerle değerlendir, yani bunların üzerinde düşün ve yeni bilgiler üret” olmalıdır. Tabi, pozitivist felsefenin özünde analitik düşünme, düşünerek yeni bilgiler üretme diye bir şeye yer olmadığı için, bütün bu söylenenler pozitivist toplum mühendisleri açısından anlamsız şeyler olacaktır!!.

Öyle bir eğitim sistemimiz var ki bizim, adeta bir torna makinası mübarek; daha başka bir deyişle tam bir robot -“yeni tipten devşirme insan”- yetiştirme mekanizması! Ve biz daha, bilgi nedir, enformasyon nedir, bilgi üretimi mekanizması olarak öğrenmek nedir gibi kavramları bile doğru kullanamıyoruz. Çünkü, bu işi başından organize edenler öyle istemişler. Demişler ki, “Batılı ülkeler nasıl olsa bu olayı -bilgi üretme olayını- çözmüşler ve yeni bilgiler üretip duruyorlar. Bu noktadan sonra bize düşen artık bunları alarak o bilgilere sahip olmaktır”!! Tabi, bu durumda, eğitim sisteminizi de bu anlayışa göre kurmuşsunuz!! Bu nedenle, önce bu işleyişin değişmesi lazım. Yoksa, bu ezberci-positivist “eğitim” mekanizması devam ettiği sürece, siz istediğiniz kadar “bütçeden eğitime ayrılan payı” arttırmak farketmez, daha çok ezberci insan yetiştirmiş olursunuz o kadar!!..

Öğrenme olayını tanımlarken “dışardan alınan enformasyonların daha önceden sahip olunan bilgilerle -bilgi temeliyle- işlenmesinden, değerlendirmesinden bahsediyoruz. Peki, nedir o “daha önceden sahip olunan bilgiler”, yani “bilgi temeli”?

Günlük yaşamda “bilgi” deyip geçiveriyoruz, ama olay o kadar basit değildir aslında. Çünkü, iki çeşit bilgi vardır. Birincisi, doğduğumuz andan itibaren annemizden babamızdan, en yakın çevremizden bilinç dışı bir öğrenme süreciyle öğrenerek sahip olmaya başladığımız yaşam bilgilerimizdir. Biz bunlara pratikte “kültür” adını veririz. İkincisi ise, daha sonra bu temel üzerine “bilişsel bir çabayla” öğrenerek ilave ettiğimiz bilişsel bilgiler. Bu iki bilgi türü birbirinden ayrılamaz. Bunlar bir binanın temeli ve onun üzerine inşa edilen üst katlarına benzer.

Peki biz ne yapmışız; bu ülkede “batılılaşma” adı altında son iki yüz yılda yaşananlara bir bakın, nedir bütün bunların anlamı?..

Sen tutuyorsun, insanların o ana kadar sahip oldukları bilgi temellerini, “bunların hepsi çağ dışıdır” diyerekten kaldırıp atarak -adeta bir robotun hafızasındaki eski programı çıkararak ona yeni bir program yükler gibi- insanların kafalarına başka bir bilgi temelini sokmaya çalışıyorsun! Bunun adı da “çağdaşlaşma”, “yeni insan yetiştirme” işlemi oluyor!! İşte, bugün Türkiye’deki “eğitim sistemi” budur!. Bu nedenle, bizim önce bu pozitivist kültür ihtilali olayını, halâ dönmekte olan o çarkı devre dışı bırakabilmemiz gerekiyor...

Peki bunu nasıl yapacağız? Sil baştan, bu sefer de şu son iki yüz yılda yapılanları toptan inkar edip “eskiye dönerek, onun yerine geleneksel “islami bir eğitim” sistemini oturtarak mı”!? Hayır tabi, bu da değil! Yaşanılan yaşanılmıştır bir kere, istesene de bunu inkar edemezsiniz. Bu nedenle, elde olana sahip çıkarak, onu kendimize ait olanın özülle birleştirip yeni bir sentez üretebilmektir yapmamız gereken.¹⁶ İşte benim bütün çalışmalarımın özü bundan ibarettir! Yoksa, öyle yüzeysel tedbirlerle “islami nesiller yetiştirerek” falan bir yere varmak mümkün olamaz!! Daha önceki “Kemalist nesiller yetiştireceğizi” tersine çevirerek aynı mekanizmayı başka türlü inşa etmiş olursunuz o kadar!! Hem sonra bakın bazıları da çaktırmadan “islami-paralelci-altın nesiller” falan yetiştirmeye kalkmışlar bu arada!! O kadar çok biyolojik robot var ki bu ülkede, yeter artık!!

¹⁶ Ne demek mi istiyorum, alın işte size “sentez”: https://www.aktolga.de/research_turk.html
<https://www.aktolga.de/z6.pdf> .Bakın, bu topraklar demek ki o kadar da çorak değilmiş!..

PEKİ O ZAMAN NE YAPMALIYIZ?.

Evet, nerede bulunduğumuz açık! Kim ne derse desin, eskiden olduğu gibi yola devam edemeyiz artık. 20. Yüzyıl kalıntısı yöntemlerle, çok gerilerde kalan eskimiş bir paradigmayla bu gemiyi yürütmek mümkün değildir. Öyle, ayakları yere basmayan, dünden bugüne uzanmaya çalışırken bir türlü bugünün gerçekleriyle buluşamayan, bir ucu ideolojik sapmalara açık politikalarla yeni Türkiye falan inşa edilemez...

Bakın, hep altını çizme ihtiyacını hissediyorum, 21.Yüzyıl'da yaşıyoruz artık, uyanalım! „Misak-ı milli“, „eski Osmanlı hinterlandına sahip çıkmak“ falan deyip duruyoruz!! Bu türden paradigmatik bir politikanın „tarihin derinliklerinden gelen“ gerekçelerini arayıp duruyoruz, nedir bizim derdimiz Allah aşkına? İslam ükeleriyle, Orta Doğu'yla olan ekonomik, ticari ilişkileri geliştirmekse mesele tamam, ama, bu durumda rahat olmamız gerekir. Ortak kültür, aynı dine sahip olmanın verdiği ortak değerler zaten bellidir. Yapılacak iş, son yüz yılda örülen duvarları aşmak, aradaki yabancılaşmayı ortadan kaldırmaktır. Ama yok eğer bunlar bahane ise, mesele bunun ötesinde „Osmanlı kardeşliğini“ falan bahane ederek yeni bir „paylaşım savaşının“ içine girmekse, o zaman işin rengi değişiyor!..

Açık konuşalım demiştik! Hiç kimse boşuna heveslenmesin, „yeni bir paylaşım savaşından“ medet ummak hikayedir artık!. Bu türden çabaların astarı yüzünden pahaliya oturur, oturuyor da zaten! Ha, Kürt ve Arap petrolünün Türkiye üzerinden Avrupa'ya satılması falan başkadır. Normal bir ticari ortaklıktır bu. Ancak, meseleyi bunun ötesine götürerek olayı „emperyal“ bir Türkiye'nin „genleşme“ faaliyeti olarak algılayıp Ortadoğu'ya bu gözle yaklaşmak apayrı bir olaydır! Bu durumda, olup bitenleri 20.Yüzyıl mantığıyla yeni bir „paylaşım mücadelesine“ indirgeriz ki, böyle bir anlayışın sonu felakettir! Türkiye'nin yükselişini „Kapitalizmin Gelişmesinin Eşit Oranda Olmaması Kanunu“ kapsamında değerlendirerek, olup bitenleri, bir zamanlar Almanya'nın yükselişi mantığıyla ele almaya çalışmak bütün bir süreci çıkmaza sokar. Bu nedenle, önce şu gerçeğin altını bir kere daha çizelim. Yeni bir „paylaşım savaşı“ peşinde olanlar, etrafında olup bitenleri bu gözle değerlendirenler yanılıyorlar. İşi bu noktaya indirgeyerek açıklamaya kalkmak, bu türden bir paradigma içinde çözüm yolları aramak daha başından meseleyi çıkmaza sokmaktır.

Unutun bunları unutun, sadece bu türden rüyaları değil, bütün o ideolojik çözüm yollarını da unutun. 21.Yüzyıl'da bu türden ham hayallerle bir yere varılamaz artık! „Emperyal, tam bağımsız Türkiye“ imiş, „genleşecekmişiz“! Allah akıl versin diyelim, başka ne denir ki!..

GÜCÜNÜ TARİHTEN VE COĞRAFYADAN ALAN „STRATEJİK OLARAK DERİN“ BİR ANLAYIŞI ŞU ANIN GERÇEKLİĞİYLE BAĞDAŞTIRACAK BİR ÇÖZÜM ÖNERİSİ

Türkiye'nin gelişmesinin, ilerlemesinin yolunun, son tahlilde, „katma değeri“ yüksek mallar üretimine bağlı olduğunu, ama bu da yeni bilgiler üretebilme yeteneğiyle ilişkili olduğu için, yakın gelecekte işimizin biraz zor olacağını, çünkü ülkemizde halâ pozitivist bir eğitim sisteminin bulunduğunu ve henüz daha bunun yerine ne koyacağımızı bile bilmediğimizi söylemiştik! Bu yönde atılacak adımların ancak orta ve uzun vadeli olarak işe yarayacağını altını çizerek, „o zaman ne kalıyor geriye, ne yapacağız“ diye sormuştuk!..

Evet, geldik şimdi meselenin canalcı noktasına! Tekrar yazının başına dönerek diyoruz ki; bugün, Türkiye'nin karşısına çıkan sorunları aşarak içine girilen dar boğazdan çıkabilmesi için önünde hemen atılması gereken iki adım var: Birincisi, YENİLENEBİLİR ENERJİ alanında bir seferberliğe girişmek!.. İkincisi ise, küresel sermaye çevreleriyle bozulan ilişkileri tamir ederek -son on yılı “sınama yanılma yoluyla” bir öğrenme süreci olarak kabul edip- yeni bir ruhla yolumuza devam etmek...

İşte, Türkiye için, geçmişi bugüne bağlayacak "stratejik olarak derin" düşüncelerin bugüne ilişkin bağlantı noktası budur! İşi hayallere ve ideolojik saplantılara, 20. Yüzyıl kalıntısı düşüncelere bırakmadan günümüzle bağlantılı hale getirebilmenin yolu budur!..